

Do nového roku s Dvořákem

[PETR VEBER](#), 06.01.2018 17:08

Orchestr PKF-Prague Philharmonia, který vnímáme stále jako mladý, ale který přesto napřesrok dospěje už k pětadvacátému výročí vzniku, věnoval Novoroční koncert s datem 5. ledna z větší části hudbě Antonína Dvořáka. Hlavním důvodem pro takové rozhodnutí byl skvělý sólista, německý violoncellista Daniel Müller-Schott.

Novoroční koncert – Daniel Müller-Schott, Leoš Svárovský, PKF-Prague Philharmonia – Praha 5. ledna 2018 (zdroj PKF / foto © Milan Mošna)

Místo původně ohlášeného šéfdirigenta Emmanuela Villauma, který dostal nabídku z Metropolitní opery, jaká se zřejmě neodmítá, nastudoval a řídil nakonec ve Dvořákově síni Rudolfina abonentní koncert A4 **Leoš Svárovský**. Nutno zdůraznit, že moc pěkně – s invencí, s detaily, s empatií zřetelnou ve spolupráci s violoncellistou, ale i při hře samotného orchestru.

Dvořákův *Koncert h moll* zahrál jedenačtyřicetiletý umělec s velkou dávkou zralosti, ztišeně a okouzleně, až introvertně, bez přeháněné vášně. A Leoš Svárovský s **Pražskou komorní filharmonií** ho v ní doprovázeli mimořádně citlivě. Skladbu, kterou se zabývá už dlouhá léta, považuje **Daniel Müller-Schott** za zcela výjimečnou ve světovém repertoáru, a to nejen ryze hudební krásou, ale i silou příběhu, který za ní – v souvislosti s životní situací skladatele a

dobou vzniku – stojí a který hudba jakoby vypráví. Je si podle vlastních slov vědom, že se autor v této skladbě vyjadřuje velmi osobním, intimním způsobem – a skutečně, jak se ukázalo, ji tak sám i hraje a zahrál. Byli jsme svědky klidné, krásné interpretace, podpořené znělým temným tónem nástroje, interpretace zkázněné, zřetelně artikulované, pokud bychom použili příměr k mluvě, což se k violoncellu docela hodí, tak obsažné a se zřetelnými hranicemi mezi slovy. Orchestrální doprovod byl pozorný a chápavý. Beze stopy okázalosti podpořil sólistovu koncepci.

Viditelné bylo vzájemné propojení s dirigentem. Daniel Müller-Schott neopomenul jediné místo, které bylo vhodné ke zpomalení, Leoš Svárovský v porozumění počkal a posléze tok hudby krásně vrátil do tempa. Pro vyslání signálu týkajícího se drobných podnětů nebo téměř nezatelných vzájemných ujištění stačilo mnohdy violoncellistovi pouhé malé natočení nástroje. A potěšením bylo sledovat jeho kontakt a souznění s koncertním mistrem **Janem Fišerem** v místě, kde delší dobu hrají sólově spolu. Současně bylo milé vidět, s jakým zaujetím sleduje oba hudebníky Romana Špačková, která seděla s Fišerem u prvního pultu... „*Je to hudba, která mě neunaví, hudba, která neomrzí. Hudba osvěžující, přirozená, jdoucí od srdce,*“ říká Daniel Müller-Schott. Nelze nesouhlasit.

Sólista vystupoval skromně a neokázale, i jeho hra byla taková. Dvořákův koncert zakončil osobitě uchopenou tečkou – dlouhý zesilovaný tón rozvibroval mnohem mírněji než mnozí jiní; a bylo to tak dobře. Pozornost vyprodaného sálu podchytil od prvních do posledních tónů spolehlivě, dostalo se mu mimořádného ohlasu... a přišel se dvěma přídávky. *Ptačí píseň* (*Song of the Birds*) od Pabla Casalse měla i na malé ploše krásné soustředění a skladbička *Chonguri*, jejímž autorem je Sulkhan Tsintsadze, byla – bez použití smyčce – vtipnou hříčkou napodobující hru na kytaru.

Ale ještě jednou sólistova slova, s nimiž nyní při poslechu jeho vystoupení silně zarezoval dojem z viděného a slyšeného: Dvořák zjevně vyhmátl něco, co je mimořádně zajímavé a podnětné nejen pro posluchače a pro cellistu, ale i pro hráče v orchestru. Bylo to zřetelné v *Koncertu h moll*, ale v *Osmé symfonii* také: orchestr dával Dvořákově hudbě nejen radostnost, ale především potřebnou poetičnost. Jeho obsazení není skutečně symfonické, velké. Slyšeli jsme všechny výhody, které to přináší – zřetelnost pasáží, které nejsou podpořeny plným zvukem smyčců, tedy až komorní zvukovou intimitu míst, kdy hrají dřevěné dechové nástroje nebo nějaké další kombinace. A ani v tutti, protože PKF nemá les smyčců, to tentokrát nebyl Dvořák masivní, mohutný, hlučný, ale Dvořák příjemný, hravý, důvěrně známý, proměnlivý, motivicky a instrumentačně invenční, kouzelně střídající sazbu, výrazové polohy a dynamiku. Leoš Svárovský se vystříhal rutiny, skutečně s „filharmoničky“ muzicíroval. Zúročil v provedení *Anglické symfonie* své zkušenosti dirigenta symfonických těles a velkých hudebních pláten a současně i někdejšího šéfdirigenta Komorní filharmonie Pardubice. Symfonii dovedl po krásném zklidnění při strmé gradaci k impozantnímu vyznění. Přidali pak ještě jeden ze *Slovanských tanců* a publikum, které určitě z velké části chodí „na svou“ PKF, odcházelo opravdu a právem naplněno.

Pod dojmem z takové porce hudby Antonína Dvořáka poněkud bledne vzpomínka na úvodní skladbu večera, Beethovenovu předehru *Coriolan*. Ta byla přece jen běžnější. Přesně zahraná, ale ještě bez oné přidané hodnoty, která rozkvetla ve Dvořákově – a nejvíc v jeho *Osmé symfonii*.

Hodnocení autora recenze: 80 %

Novoroční koncert / český živel

Dirigent: Leoš Svárovský

Daniel Müller-Schott (violoncello)

PKF-Prague Philharmonia

5. ledna 2018 Dvořákova síň Rudolfinum Praha

program:

Ludwig van Beethoven: Předehra Coriolan, op. 62

Antonín Dvořák:

– Koncert pro violoncello a orchestr h moll, op. 104

– Symfonie č. 8 G dur, op. 88